

Stanovisko

Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR k podkladovým materiálům na 119. Plenární schůzi RHSD dne 22. června 2015

1.1 Financování technického vysokého školství

Technické univerzity a fakulty nabízející technické obory pociťují dlouhodobě zájem o absolventy ze strany zaměstnavatelů a vítají, že problematice financování těchto oborů je věnována pozornost jednání tripartity. V mnoha případech se jedná o obory, jejichž absolventi působí v průmyslu na místech, která přímo zajišťují chod technické infrastruktury ČR a zajištění standardů životní úrovně celé společnosti, např. oblasti průmyslu jako energetika (výroba elektřiny, rozvod), doprava a spoje ovlivňují činnost dalších resortů - jako např. zdravotnictví, školství, kultura apod. Potřeba inženýrů v oborech elektrotechnika, strojírenství, stavitelství, materiálové vědy, hornictví a dalších je deklarována řadou firem a zaměstnavatelských svazů. Vzhledem k aktuální situaci a vývoji vnějších podmínek v oblasti vysokého školství může nastat situace, že tyto požadavky nebude možno uspokojit, a tím bude ohrožena i generační obměna pracovníků mnoha regulovaných profesí.

Velice nepříznivě na udržitelnost technických oborů působí demografický vývoj, popularita netechnických oborů a spontánní zájem o ně a dále podmínky financování VVŠ, které v součinu určují ekonomické podmínky udržitelnosti a existence technických oborů a VVŠ.

Mechanismy financování vysokého školství jsou popsány v předloženém materiálu a k uvedeným datům lze doplnit následující:

- Na str. 6 ve třetí tabulce jsou uvedeny výdaje na VVŠ na fyzického studenta, pro rok 2015 částka 64 926,-. Tento údaj zahrnuje i prostředky programového financování rozpočítané na jednoho studenta. Čerpání této položky jednotlivými univerzitami ale není rovnoměrné a řízené mechanismy, jako prostředky přidělované podle ukazatele A a K. Prakticky je rozpočet univerzit stanoven pomocí základního normativu, který v roce 2014 byl 26 323,- Kč a v roce 2015 dosáhl výše 27 552,- Kč, resp. průměrného normativu, který průměruje i prostředky rozdělené podle ukazatele kvality K ve výši 33 965,- Kč v roce 2014, resp. 35 858,- Kč v roce 2015. Po vynásobení KENem pro daný obor se dosáhne částka na jednoho studenta. U velmi požadovaných a čestných oborů - strojní, elektro, stavební - je to KEN = 1,65 a tedy průměrná částka 59 165,- Kč/studenta/rok. Na jednotlivých univerzitách se liší podle prostředků přidělených podle ukazatele K.
- Tento normativ se v průběhu minulých let téměř nemění. V roce 2005 byl základní normativ ve výši 33 320,- Kč a navíc byl i normativ za absolventa ve výši 11 262,- Kč pro KEN=1,65. V minulém roce 2014 byly prostředky vydávány na 1 studenta o cca 7000,- Kč nižší než v roce 2005, přičemž za tuto dobu cenová hladina vyjádřena vývojovým indexem spotřebitelských cen vzrostla o 25%.
- Navíc prostředky vynakládané na jednoho vysokoškolského studenta jsou ve srovnatelné výši, jako prostředky vynakládané na studenta střední školy, což neodpovídá postavení a poslání vysokého školství.

- Demografický vývoj a následný pokles studentů technických oborů způsobuje pokles financovaných studií a u mnohých oborů představuje ohrožení ekonomické udržitelnosti pracovišť zajišťujících tyto obory.

Z uvedených důvodů je nutné:

- ✚ Zabránění dalšímu poklesu rozpočtu vysokých škol a snížení normativů na jednotlivá studia.
- ✚ Stabilizovat a posílit financování VVŠ včetně zohlednění technických oborů aktualizací KEN.
- ✚ Stabilizovat metodiku financování VVŠ a neměnit účelově zavedená kvalitativní kritéria podle ukazatele K, k čemuž došlo v posledních dvou letech a bylo v neprospěch technických oborů.
- ✚ Připravit novou metodiku financování zohledňující dlouhodobý vývoj a udržitelnost oborů, mírně nebo vůbec závislou na počtech přijímaných studentů - a více orientovanou na profil studií, kvalitu a výstup - např. v podobě dříve zvažovaného kontraktového financování.

Poznámky k dokumentu Financování vysokého technického školství:

1. Oceňujeme, že v Indikátorech kvality a výkonu je odpovídající důraz kladen na výsledky výzkumu, vývoje a inovací a výsledky umělecké činnosti. Jde o nejdůležitější indikátor kvality pedagogického sboru a výuky, pokud by bylo sledováno i zapojení studentů do vědecké práce na škole.
2. V Indikátorech postrádáme rozsah a kvalitu spolupráce s průmyslem a s tím související rozsah praxí studentů během studia. Bez sledování této stránky existence školy nezhodnotíme dostatečně její skutečný přínos pro ekonomiku.
3. Oceňujeme, že jedním z indikátorů je podíl zahraničních studentů. Jejich zájem je i vyjádřením kvality ve srovnání s vysokým školstvím v jejich mateřské zemi.

1.2 Přípravované změny v regionálním školství

Předložený materiál vychází ze strategie 2020 a ze záměru Dlouhodobého záměru rozvoje vzdělávací soustavy 2015 - 2020. V zásadě lze s připravovanými kroky souhlasit, jde však o materiál, který je formulován ve velmi obecné rovině, takže je obtížné se podrobněji k jednotlivým bodům vyjádřit. Dokument opět zásadním způsobem neřeší dlouhodobé problémy v oblasti VOŠ.

K jednotlivým bodům:

1. Reforma financování RgŠ

Stávající systém financování je dlouhodobě obtížně udržitelný a má dopad na snižující se kvalitu ve vzdělávání. Za stavu, kdy finanční prostředky škol jsou závislé na počtu žáků nelze očekávat, že se ředitelé začnou chovat „neekonomicky“ a jednoznačně upřednostní kvalitu před kvantitou. Ke změně tedy z našeho pohledu dojít musí. Je žádoucí vytvořit systém financování školství založený na akcentování kvality vzdělání žáků a jejich uplatnitelnosti na trhu práce ve vazbě na specifika oborů. Je nutno změnit systém financování středního školství tak, aby přidělované finanční prostředky odpovídaly reálným nákladům na výuku v souladu s RVP jednotlivých oborů vzdělávání.

Základní principy návrhu nového způsobu financování jsou jasné a lze s nimi souhlasit. Problém je však v tom, že nejsou předloženy konkrétní parametry financování (tedy konkrétní hodnoty normativů na pedagoga, nepedagoga a republikové normativy pro obory SŠ). Bez těchto hodnot nelze posoudit dopad této reformy na jednotlivé segmenty. Za zcela zásadní považujeme nutnost navýšení finančního prostředku v kapitole školství. Bez toho dojde pouze k „přerozdělení“

stávajících prostředků jiným způsobem, což ke zvýšení kvality ve vzdělávání příliš nepřispěje. Navýšení objemu finančních prostředků je nutné i z důvodu nárůstu výkonů v oblasti základních škol.

2. Kariérní systém učitelů

S vytvořením a implementací kariérního systému lze opět v obecné rovině souhlasit. Z pohledu motivace učitelů k celoživotnímu profesnímu růstu je to důležitý prvek. V letošním roce byl představen výstup IPn, který ovšem bude nutné upravit tak, aby odpovídal našemu legislativnímu rámci. Opět jako zásadní vidíme otázku financování tohoto systému. Atestační příplatky musí být takové, aby systém byl opravdu motivační. Poněkud se obáváme nárůstu administrativy spojené s tímto systémem. Ale to lze hodnotit až po představení konkrétního návrhu, který zatím nemáme k dispozici.

3. Inkluze

Souhlasíme rozumnou a efektivní inkluzí založenou na kvalitních podmínkách pro její realizaci. Zásadně však nesouhlasíme s tvrzeními některých neziskových organizací i osob, že se v ČR prohlubuje problém s diskriminací žáků se speciálními vzdělávacími potřebami. Jsme přesvědčeni, že opak je pravdou a jsme znepokojeni tím, že i Vláda ČR těmto nepravdivým a mnohdy tendenčně zaměřeným informacím podléhá. Tím se vytváří neobjektivní obraz českého školství v Evropě. Za problematické považujeme zrušení upravené přílohy RVP pro ZV, určené pro vzdělávání žáků s lehkým mentálním postižením, bez náhrady. Za možné řešení považujeme její revizi a včlenění do RVP pro ZV.

4. Zvýšit kvalitu vzdělávání na druhém stupni základních škol

Tento záměr je jistě dobrý, ale materiál naprosto nespécifikuje, jakými nástroji má ke zvýšení kvality dojít. Tento krok by pomohl vyřešit neúměrně vysoký počet žáků v některých regionech, kteří studují na víceletých gymnáziích. Nelze se tedy více vyjádřit.

5. Zavést výchovu k manuální zručnosti do předškolního vzdělávání a polytechnickou výchovu do základního vzdělávání, vytvářet materiální podmínky pro jejich realizaci. S tímto záměrem souhlasíme a podporujeme jej. Nutnými předpoklady je ale vytvoření materiálních a personálních podmínek. Je třeba prosadit systémovou přípravu dětí předškolního věku a žáků základních škol na možná budoucí povolání technického charakteru významně posílenou o prvky polytechnické výchovy. Jako vhodný prvek v oblasti předškolního vzdělávání doporučujeme využití stavebnic, v základním vzdělávání obnovení pracovní výchovy – dílen (což bude personálně i materiálně velmi náročné).

6. Podporovat síťování a propojování VŠ, VOŠ a SŠ, SŠ a ZŠ

Spolupráce mezi školami různého stupně je správná myšlenka. V názvu tohoto bodu doporučujeme více rozvést způsob propojení, tedy: Podporovat síťování a propojování VŠ a SŠ, VŠ a VOŠ, VOŠ a SŠ, SŠ a ZŠ.

7. Systémově spolupracovat (MŠMT) s VŠ připravující učitele, rozšiřovat praxi učitelů VŠ

Jednoznačně souhlasíme, obsah akreditovaných programů musí reagovat na potřeby vzdělávací soustavy. Zejména s implementací kariérního systému bude nutné provést řadu změn.

8. Podporovat zavádění digitalizace výuky

Využití ICT ve výuce je důležité už s ohledem na velice kladný vztah mladé generace k těmto technologiím. Výuka je pak atraktivnější a může napomoci lepší motivaci žáků. Velký potenciál je i v možnosti domácí přípravy žáků či samostudia. Na druhou stranu nelze tyto technologie přeceňovat. Velmi důležitou roli i nadále hraje především učitel. Důraz je tedy nutné klást kromě požadavků na technické a programové vybavení škol také na přípravu a schopnost učitelů k využitím těchto technologií. Již v současnosti existuje celá řada různých digitálních materiálů, ale ne všechny z nich

mají dostatečnou úroveň a kvalita či správnost není nijak ověřována a deklarována. To vidíme jako poměrně zásadní záležitost, kterou se budeme muset zabývat.

9. Digitalizovat systém školství

Již v současnosti mnoho škol využívají různé systémy pro vedení školní administrativy a řízení školy. Úroveň nasazení těchto technologií je však velmi rozdílná. Je nutné mít na paměti, že pro zavedení těchto systémů je nutné nejprve zajistit odpovídající infrastrukturu, což je ekonomicky náročná záležitost. Podporujeme provázanost jednotlivých informačních systémů zejména k omezení duplicit při vykazování a sběru informací.

10. Zlepšení prostupnosti vzdělávací soustavy

Do tohoto bodu je nutné doplnit problematiku prostupnosti mezi VOŠ a VŠ, která stále není uspokojivým způsobem vyřešena. Navrhujeme doplnit formulaci: „U VOŠ vymezit základní kritéria prostupnosti absolventů VOV do Bc. programů VŠ tak, aby jejich absolventi nemuseli absolvovat znovu od 1. ročníku bakalářské studijní programy VŠ“.

11. Restrukturalizace oborové soustavy

Zde bez připomínek, myšlenka vytvoření společného základu pro široce koncipované obory a vytvoření „dynamické složky“ umožní lépe propojit počáteční vzdělávání s Národní soustavou kvalifikací, což je žádoucí.

12. Modernizovat RVP

Bez připomínek, periodická modernizace a aktualizace RVP je nezbytná.

13. Systémový přístup ke klíčovým předmětům – český jazyk, cizí jazyk a matematika

Zde se lze obtížně vyjádřit bez uvedení dalších podrobností, jak mají být jednotlivé gramotnosti sjednoceny. Půjde zejména o nastavení určité minimální úrovně těchto základních gramotností. Toto téma je velmi často diskutováno v souvislosti s nastavením úrovně společné části maturitní zkoušky.

14. Podporovat vícejazyčnost a odborný cizí jazyk

Jazyková vybavenost žáků a absolventů škol je velmi důležitá a je nutné ji podporovat. Na druhou stranu však musíme zohlednit specifika SOŠ. Zavedení povinného cizího jazyka bude znamenat nutnost omezit výuku některých dalších předmětů. Zde se obáváme toho, aby nebylo toto omezení na úkor odborné složky vzdělávání. Již při přechodu na RVP došlo k posílení všeobecné složky vzdělávání. Musíme mít na paměti, že v odborných školách musíme žáky připravit pro praxi a v maturitních oborech vzdělávání také na maturitní zkoušku. Za optimální tedy považujeme zavedení dalšího jazyka pouze formou nepovinného či volitelného předmětu. Také je pravdou, že studijní potenciál žáků na odborných školách není srovnatelný s gymnázii. Proto stojí za úvahu i možnost místo zavedení druhého cizího jazyka posílit výuku jazyka prvního. Souhlasíme s podporou rozšíření jednoho z jazyků o odbornou část, například i metodou CLIL. Zde je však zásadním problémem nízká kvalifikovanost učitelů odborných předmětů pro výuku jazyků.

15. Posílit a zkvalitnit praktickou složku vzdělávání

Praktická složka vzdělání je velmi důležitou součástí přípravy. Nutnost provést ji pokud možno v reálném pracovním prostředí je jasná. Otázkou však zůstává, zda budou podniky ochotné a schopné zajistit ji v dostatečné míře. Zavést obligatorní povinnost pro školy, realizovat praktickou výuku na pracovištích zaměstnavatelů postaví mnohé ředitele škol před neřešitelný problém. Také rozšíření praxí v maturitních oborech vzdělání na více než čtyři týdny je velmi problematické. Musíme mít na paměti, že žáky připravujeme na maturitní zkoušku, která je ve společné části shodná pro všechny typy škol. V mnoha oborech není možné realizovat praxe před dosažením věku 18 let. To by znamenalo praxe realizovat na závěr 3. a v průběhu 4. ročníku. To je právě s ohledem na maturitní zkoušku obtížně představitelné. Není také možné donekonečna prosazovat rozsáhlejší styk s firmami

a hlavně ne plošně, tj. ve stejném rozsahu pro všechny obory. Každý obor má svá specifika a tím i jiné nároky na bezprostřední kontakt s praxí. Při stanovování rozsahu a formy praktické výuky (a tím i dalších souvisejících vztahů – např. učitelé do firem, apod.) je třeba vycházet z konkrétních potřeb konkrétních oborů.

16. Propojit zaměstnavatele a školy

Toto anebo podobné opatření je nezbytné pro usnadnění zajištění praktické výuky v podnicích. V současnosti je spolupráce škol a podniků mnohdy postavena pouze na osobních vazbách a zajištění této výuky je mnohdy velice obtížné.

17. Podpořit instruktory z firem, aby získali profesní kvalifikaci „instruktor praktického vyučování“. Souhlasíme, pro zajištění kvalitní praktické výuky je nutná odpovídající kvalifikace. Problematické to ale bude u malých firem či živnostníků.

18. Vytvářet podmínky pro konání závěrečných zkoušek a profilové části maturitní zkoušky ve firemním prostředí, vytvářet podmínky pro účast zástupců firem u teoretických zkoušek. Pro realizaci tohoto bodu je nejprve nutné provést kroky podle bodů 16 a 17.

19. Podporovat odbornou stáž učitelů v reálném pracovním prostředí

Stáž učitelů v reálném pracovním prostředí je vhodná. Otázkou je její rozsah. Také není zcela jasné, proč se má týkat všech učitelů odborných škol, tedy i učitelů všeobecně vzdělávacích předmětů, pro které bude problematické najít vhodné uplatnění. Také se otevírá otázka, proč za této podmínky omezovat stáže na učitele odborných škol. Určitě je smysluplné do stáží zapojit také učitele VOŠ.

20. Oddělit kariérového poradce od výchovného poradce na ZŠ a SŠ

Oddělení kariérového a výchovného poradce jsme prosazovali již v minulosti, tuto myšlenku jednoznačně podporujeme.

21. Mistrovská zkouška

Záměr pro zavedení zkoušky je jasný, otázkou je, jak bude přijata organizacemi zaměstnavatelů a veřejností. Tím, že byla přesunuta do oblasti celoživotního vzdělávání, došlo k podstatné změně od původního záměru, kdy měla původně řešit problematiku ukončování vzdělávání v některých učebních oborech namísto zkoušky maturitní. Mistrovská zkouška (resp. Úplná profesní kvalifikace) však v žádném případě nemůže nahradit stupeň vzdělání.

22. Vyšší odborné vzdělávání

Bez připomínek

Poznámky k dokumentu Reformní kroky MŠMT (v rámci Regionálního školství):

1. Individualizaci studijních programů na gymnáziích považujeme za spornou. Nezajistí stejnou úroveň a obsah v jednotlivých předmětech na všech školách a může se stát prostředkem přizpůsobování obsahu a úrovně výuky složení a úrovni profesorského/učitelského sboru, přičemž efekt by měl být opačný – škola by měla mít učitele, schopné kvalitně učit studenty v rámci požadavků daného programu, protože všichni studenti mají právo na stejný obsah a objem vědomostí, které jsou jim předávány.
2. Digitalizaci výuky je nezbytné neabsolutizovat a realizovat s mírou. Překročení určité hranice může i negativně ovlivňovat osobnost studenta. Nemáme dostatek zkušeností, abychom únosnou míru mohli definovat a investice do této formy výuky by se mohly ukázat neefektivní z hlediska např. formování osobnosti – nemusím to mít v hlavě, počítač mi to sdělí.

3. Problém přípravy absolventů pouze základních škol, kteří nepokračují v dalším studiu, na životní uplatnění, není důsledně řešen. Je nezbytné se jím urychleně zabývat již proto, že se týká především dětí příslušníků reálně expandujících sociálně vyloučených menšin, ale nejen jich. Je mnoho rodičů, kteří svým dětem při vstupu do života po základní škole nedostatečně asistují. Jsou zde i neúspěšní frekventanti sekundárního vzdělávání apod. Je nezbytné přijmou komplexní a koncepční řešení, protože půjde o souhrn opatření, jejichž výsledky se projeví se značným časovým odstupem od počátku jejich realizace, nejméně po jedné generaci, plně až po více generacích.
4. Je nutno koncepčně řešit otázky, spojené s praxí studentů jak odborného sekundárního vzdělávání, tak studentů gymnázií. Jsou nezbytná jednoznačná opatření organizační i finanční, řádně zákonně vymezená a to jak na straně školy/studenta, tak na straně poskytovatele praxe, tj. podniku, instituce či úřadu. Je nezbytné jednoznačně říci, že každý absolvent duálního vzdělávání, tj. včetně absolventa gymnázia by měl absolvovat i školským zákonem objemově a obsahově vymezený rozsah praxe.
5. Opět zde vyvstává problém soukromých poskytovatelů sekundárního vzdělávání. Pokud je stát jakkoli podporuje, musí požadovat adekvátní standardní výsledky.

Celkový závěr:

Problematika posouzení stavu, výsledků a perspektiv našeho školství v tripartitě je velmi významný krok. MŠMT je jen jednou složkou tripartity resp. tripartitního jednání. **Za stav našeho školství, kvalitu jeho absolventů a jejich uplatnitelnost na trhu práce musí převzít odpovědnost všichni členové tripartity.**

Nedílnou součástí stanoviska k bodům, 1.1 a 1.2 jsou i přílohy č. 1 a č. 2

Informace k Akčnímu plánu ke Koncepci státní politiky cestovního ruchu ČR 2014 - 2020 na období 2015 - 2016

1. V materiálu se zdůrazňují hlavně regiony, ale víme, že potřebná zařízení v regionech chybí a ty musí vybudovat soukromé subjekty. Pokud budou vidět nárůst byrokracie, a to je z materiálu dost zřejmé, budou opatrní.
2. Materiál se nezabývá kongresovou turistikou (ta nejde až na výjimky realizovat v regionech. Je nutné letiště a zázemí velkého města.
3. Z materiálu nevyplývá, jak bude kontrolován tok financí, plynoucí do cestovního ruchu.
4. Nejsou uvedena konkrétní opatření ke zlepšení propagace ČR, např. Český stánek na veletrzích byl až do nedávna drahý, tím se umožňovala účast převážně velkým subjektům, což jsou převážně zahraniční řetězce.
5. I když je konstatováno, že ČR je částečně sezónní, není v materiálu návrh co se zaměstnanci v mimosezóně.

6. Vůbec není návrh spolupráce v jednotné propagaci České republiky mezi MMR, MPO, MZ (CzT – CzechInvest, Czech Trade a Zahraniční centra).
7. Návrh povinné certifikace více má racionální jádro, ale faktem je, že hotelové řetězce toto ignorují (mají svojí stupnici) a je nebezpečí, že při klasifikaci bude další byrokratické zatížení malých firem a rozbují se korupce.
8. Domníváme se, že MMR by nemělo suplovat Český statistický úřad a peníze, které chtějí na různé statistiky vyčlenit, dát na zlepšení marketingu a propagace. Ta je nejhorší ze všech evropských zemí. Totéž se týká regionálních sledování.
9. V celém materiálu je ignorován názor klienta. Vše se chce řešit z postu ministerstva, případně jím vytvořených komisí.
10. Rozvoj cyklostezek je sice dobrý, ale aby se tu nezvrhlo, že jeden 1 Km bude dražší než 1 Km dálnice (jsou takové případy z Prahy).

Informace o přípravě novelizace stavebního zákona a souvisejících zákonů

Současný stav:

Návrh paragrafovaného znění je v podstatě hotov. Bude doplněn o zprávu RIA a předložen do vnějšího připomínkového řízení. Předpokládá se, že současně budou předloženy i změnové zákony, z nichž rozhodující je právní úprava EIA.

Dne 15. června 2015 mělo kolegium MMR rozhodnout, zda materiál je natolik komplexní, že je možné jej poslat do MPŘ. Vzhledem k napjatým lhůtám se předpokládá, že souhlas dá a nejpozději 18. června 2015 bude rozeslán – termín k vyjádření nebude zkrácen (doufejme) a bude tedy cca 20 denní. Protože se očekává několik set připomínek, jejichž vypořádání bude trvat poměrně dlouhou dobu, je termín předložení vládě v červenci pravděpodobně nereálný. MMR může předložit sice návrh bez vyřešených rozporů, ale to nemá v podstatě žádný smysl (vláda jednotlivé rozpory nebude řešit).

Ponecháme-li stranou problematiku EIA, je hlavní spor s Ministerstvem zemědělství, které vylučuje použití koordinovaného povolení v případech, kde je nutné povolení k nakládání s vodami. Vzhledem k tomu, že tato otázka je aktuální v širokém spektru staveb (retenční nádrže, úpravy toků, čerpání podzemních vod ale i Lapol), bylo by širší uplatnění koordinovaného povolení výrazně omezené.

MD kupodivu nepředložilo žádný svůj zásadní návrh, požadované úpravy jsou nekonfliktní, novelu zákona č. 416/2009 Sb. o urychlení nenavrhují, počítají se snížením výkupní ceny za pozemky max. na osminásobek (nyní až šestnáctinásobek). Tato změna byla

odsunuta s odkazem na novelu zákona č. 184/2006 Sb. o vyvlastnění, která má být předložena v září 2015.

MPO vytvořilo samostatný návrh na právní úpravu transevropských a novelu zákona č. 416/2009 Sb. Domníváme se, že ani tady nevznikne zásadní konflikt. Návrh však obsahuje řadu postupů, které by sice urychlení přípravy prospěly, ale jsou v praxi neproveditelné (souhrnné projednávání záměru stavebními úřady, řešení rozporů na úrovni stavebních úřadů atd.).

Naprosto zásadní jsou pak požadavky MŽP. Připomínky jsou průběžně doplňovány, ještě na jednání pracovní skupiny 8. června 2015 nebyla finální úprava známa. Souhrnně lze říci, že návrh se neodchyluje od dubnové novely zákona č. 100/2001 Sb., ačkoliv to bylo slibováno. Množí se další omezující případy, které plynou i z vnitřních nejasností uvnitř MŽP (ochránci přírody, rostliny, živočichové, ovzduší, vody, odpady atd.). Novou komplikací je zařazení povolení kácení stromů do posudků EIA s požadavkem zajištění náhradní výstavby (konstatováno zástupci měst a krajů, že občas ani není kde) a to před vydáním stanoviska k záměru, ne tedy do podmínek povolení. Promítají se požadavky, aby nejdříve bylo potvrzeno, že se stromy „ujmulý“, závazek investora, že o ně bude 5 let pečovat a další absurdnosti.

SOUHRNNĚ, pokud:

1. Se nepodaří zásadní redukce požadavků MŽP (odkladný účinek žalob, přezkoumávání správních rozhodnutí soudy, neomezená účast veřejnosti atd.)
2. Zůstane rozpor s MZe k nakládání s vodami
3. Nepodaří se prosadit správný návrh MMR na adresnost, konkrétnost a zdůvodnění stanovisek dotčených orgánů státní správy
4. Nebude omezen počet organizací, které se k záměru (projektu) budou vyjadřovat
5. Nedojde ke zjednodušení dokumentace pro koordinované povolení (zatím musí být na úrovni dokumentace pro stavební povolení – návrh ČKAI) a jinak to asi být nemůže).

potom KZPS ČR / SPS ČR vyjadřují na základě výše oprávněné uvedeného obavy, že k žádnému zkrácení povolovacího řízení a ke zjednodušení postupů ve stavebním řízení NEDOJDE.

V Praze 19. června 2015

Jan Wiesner
prezident